



Побратими, Рідну Українську Національну Віру, Проповідуйте!

ДАЖБОЖЕ, ТИ СВЯТИЙ ДУХ НАРОДУ МОГО

САМОВУТНЯ УКРАЇНА

РІДНА УКРАЇНЬСЬКА НАЦІОНАЛЬНА ВІРА
• ОБ'ЄДНАННЯ СИНІВ І ДОЧОК УКРАЇНИ •

SOCIETY OF THE UKRAINIAN NATIVE FAITH (RUNVIRA), INC.

UKRAINIAN EDUCATIONAL RELIGION SOCIETY, INC.

UNITED STATES OF AMERICA - CANADA



"РУНВіра-самобутня украї-
нське розуміння Єдиного і
Всюдиущого Бога, і тай
світиться ім'ям Його Дажбог",
"Мага Віра", 29, 151

"Встала Правда в жилах
Дажбожого Внука", (Сло-
во про похід Ігоря). Даж-
божий Внук-Народ Укра-
їнський.

№ 155 Листопад

10.979 рік Дажбожий,
Місячник, Рік видання 14-ий.

"Протилежності в розуміннях Бога звеличують
духовне життя Людства", ("Мага Віра", 51, 41).

"The Differences in the Conceptions of God enriches
the Spiritual Life of Mankind", ("Maha Vira", 51, 41).



■ ЕДРІВКА

Во Україні, в тихій хатині
Руська Леся ніжить дитя,
Нічка Різдв'яна: славиться нині
Сонцем народжена Оря сім'я.

І з роду того Різдвом святого
Кий народився - град заснував,
Щоби в нас нині, в рідній хатині
Завжди РУНВІРИ дух панував.

Різдво Світла Дажбожого



Нічка Різдв'яна - чаром убрана!
В гості ідіте предки святі.
Хата гостинна, Свята Вечеря
На Вас чекає в нас на столі!
("Мага Віра").

Сини і Дочки України-Русі, внуки Дажбожі-правдонос-
ні й натхненні сповідники Української Віри в Єдиного і
Всюдиущого Господа Дажбога (Дателя Буття).

Різдво Світла Дажбожого - Різдво Перемоги Світ-
ла над Тьмою, Різдво самобутнього утвердження світ-
лої духовності внаків Дажбожих!

Учитель Лев Силенко у "Мага Вірі" каже: "Даж-
бог - Свідомість Всесвіту, і свідомість людська похо-
дить з Свідомості Всесвіту. Дажбог - Світла і Незнищи-
ма Дія Буття. Дажбог - Духовне Щастя. Я пророк
Дажбожий, Дажбогом натхненний проповідую віру в Даж-
бога, несу рідним людям Закони Духовної Самостійності".

Рідна Віра - многотисячолітнє самовтвердження
Українського Духовного "Я", Богом люблений той на -

род, який має рідне розуміння Бога, і не позичає собі
віри в того чи іншого Чужого народу.

У "Мага Вірі" (День 34-й, 1-54) ми в дні свята
Різдва Світла Дажбожого читаємо про походження і зна-
чення Різдв у великих релігіях Світу. Ми правдивовірую-
внуки Дажбожі священною "Мага Вірою" натхненні, само-
вдосконалюємося і єднаємося з Свідомістю Всесвіту -
з Дажбогом. Славлячи світлимиділами і молитвами Даж-
бога, ми славимо незалежність духовної волі України-
Русі. Славимо Мир, Любов і Правду на Землі.

Ми толерантно ставимося до всіх релігій, бо наша
віра благородна і правдивим Богом нам дана. Ми ні сло-

(продовження на сторінці 1379)

ВІЗАНТІЯ ТОРГУЄ

(Продовження. Початок у Числах 131-154).

ПРАВОСЛАВІЄМ

1. Чим Україна-Русь приваблювала жорстокі й голодні Орди Сходу, Півночі і Півдня?

2. Литовці стають панами в Україні-Русі. 3. Православ'є гнобить розум і душу

Українського Народу і є жорстоким знаряддям в руках облудної Візантії і Татаро-Московської орди. 4. І чому попи (татарські і польські прислужники) речуть, що „православ'я-рідна мати наша?“

230. ЧИМ УКРАЇНА (РУСЬ) ЧАРУЄ ЧУЖИНЦІВ? І ЧОМУ ЧУЖИНЕЦЬ УКРАЇНСЬКІ ЗЕМЛІ ПОБАЧИВШИ, не хоче їх лишати”, „братається” з українцями, обманює їх, використовуючи всі засоби (віру Христову, слав'янські сантименти, підкупство, зрадливі договори, залякування?).

Відповідь дає мемуарист Михайло Литвин, пишучи, що: „Київ має ґрунти такі родючі і легкі для оброблення, що коли виорати їх паром волів, і то тільки один раз, буде пребагатий урожай. Навіть не оброблені ці землі дають рослини поживні для людей своїм корінням і стеблом. Також дерева з різними благородними овочами і виноградні лози з великими китягами, зовсім добрими, вони дико ростуть.

“У старих дубах і буках, дуплястих від старости, часто бачимо рої бджіл і стільники прегарні кольором і запахом. Звірів у лісах і на полях така сила, що зубрів, диких коней і оленів б'ють тільки для шкури, а з м'яса беруть тільки хребетні, товстіші частини, решту кидають — так його дуже багато. Олениць і диких кабанів зовсім не вживають. Диких кіз така маса прибігає взимку з степів у ліси, а влітку в степи, що селянин б'є їх тисячами.

“На ріках дуже багато бобрових гнізд. Птахів сила предивна, так що весняною порою хлопці набирають повні човни яєць кача-

чих, диких гусей, журавлів, лебедів, а пізніше набирають повні хижі молодих птахів. Орлят беруть до кліток задля їх пер, що приладжуються до стріл.

231. “СОБАК ГОДУЮТЬ М'ЯСОМ ЗВІРЯЧИМ І РИБОЮ. Ріки там бувають повні риби і особливо тоді, коли нечувані маси осетерів та іншої великої риби йдуть з моря на солодку воду. І тому деякі ріки звуться золотими, особливо Прип'ять. І дійсно вона в однім місці, коло Мозиря, коли прибуває свіжа вода з джерел, на початку березня, щороку наповнюється таким množеством риб, що як кинути спис, то він стирчить і тримається просто — така там густота риб. Сам би я не повірив у це, якби не бачив часто, як там черпали без перерви рибу і наловлювали часом на один день тися-

чу маж приїзджим купцям, що приходять туди у час весняного повороту сонця”, (М. Грушевський, “І. У.-Р.”, т. 6, 4, 5).

Михайло Грушевський пише, що інші мемуаристи, побувавши в Україні (Русі), повторяють те, що написав Михайло Литвин. “Чу-да кажуть про незвичайну видатність ґрунту — так що оброблений якнайлихіше, він дає неймовірні врожаї, вертає посів по сто разів. Сіяти там щороку не треба — на Подолі досить одного року зорати й посіяти — уродить і на другий.

“Коли лишити плуг на полі, то він за два-три дні так заросте, що трудно його знайти. Трава на пасовищах така висока, що волів ледве видно в ній, як пасуться: часом навіть і рогів з трави не видно. Ґрунт такий родючий і тяжкий, що треба запрягати волів по кілька пар.

232. “БДЖІЛ ТАКА СИЛА, ЩО ВОНИ РОБЛЯТЬ СТІЛЬНИКИ НЕ ТІЛЬКИ ПО ДУПЛАХ, але й ямах. Риби така маса місцями, що вона сама гине від тісноти по озерах і затоках, коли вода почне вибувати. Я сам бачив, оповідає Боплян, як на устію Орелі, закинувши невід, витягнули ми білш, як дві тисячі штук риби, і найменші з них були довгі на стопу”, (стор. 5).

Південь... “до самого Чорного моря був зеленою, дівачою пустинею. Ніколи плуг не проходив через незмірні хвилі диких рослин. Тільки коні, що ховалися в них, як у лісі, витоптували їх. Нічого кращого не могло бути в природі: вся поверхня виглядала, як зелено-золотий океан, скроплений мільйонами різних квіток.

“Крізь тонкі високі стебла трави переглядали блакитні, сині й фіолетові волошки, жовтий дрік вискакував вгору з своїм гострокінчастим вершком, біла кашка крутими шапками виглядала на поверхні. Занесений бо-зна звідки (з Трипілья, — Л. С.) колос пшениці досягав в гушавині”, (М. Грушевський, “І. У.-Р.”, т. 7, стор. 51).

233. ЖИТЕЛЬ УКРАЇНИ (РУСІ), ЖИВУЧИ НА ЗЕМЛІ ТЕКУЧІЙ МЕДАМИ І МОЛОКАМИ, не мав потреби бути хижакон, щоб прогодувати дітей своїх. І в нього немає хижачьких інстинктів тому, що вони йому не потрібні. Він людина мирна, добродушна, довірлива, гостинна, любить красу, пісню, дотепний жарт. Він більше, як сто літ вирощував татарам пшеницю і просо, він мав хліб і до хліба, і тепер має. Піп — найдостойніша людина села, піп служив ханові і православний християнин, дивлячись на попа, служив.

І тепер піп служить Литовському князеві і православний християнин, дивлячись на попа, служить. Чужа влада, якій піп служить, обдаровує його привілеями. Щоб не втратити привілеїв, піп навіює парахвіянам віру, що грецька церква — рідна мати, і хто її любить, того й Христос любить.

(Піп (майстер моралі) вважає себе єдиним добродієм народу і його надійним представником. Він, принижуючи ідею національної честі, гордості, вольовості, духовної окремішності, проповідує народові ідею вселюдської моралі стада Христового, ідею смиренного заробітчанства, примирення з рабськими обставинами життя і обожнення чужих святощів (візантійських, синайських).

(Якщо б у селі замість попа був богумолець рідної віри України (Русі), була б доля народу світліша? Так. Богумолець Рідної Віри учив би народ рідного, він би звеличував все рідне, щоб підняти свій престиж в народі. Бо ж чим більше народ любить рідне, тим більше він поважає учителів рідного. Народ, маючи високу національну мораль, глибоку віру в рідні святощі, самочинно себе об'єднує, щоб вигнати вторжників з рідної землі.

(Об'єднати народ і повести його боронити національну честь тоді, коли він про неї нічого не знає, не можна. Тішити народ, що чужа церква вже ввійшла в його

кров і плоть, і стала рідною національною справою, можуть відважитися тільки деморалізатори народу).

234. 1367. ГОРІЛА, ЯК ТРИСКА, ДЕРЕВ'ЯНА МОСКВА — Кремль. Посад, Загородь, Заріччя. На місці дерев'яного Кремля москвини ставлять кам'яний. "Каменный кремль в Москвѣ" був поставлений "по совѣту великого отца свого Алѣксея чудотворца" (митрополита). Князь Дмитрій Іванович (Донської) зганяє "крестьян", тобто рабів — вони возять каміння на будову Кремля. Митрополит Алексій сказав своєму вихованцеві (сімнадцятилітньому) князеві Дмитрію, що Москві потрібні раби, хутра, "денгі", хліб, залізо.

Отримавши благословення від митрополита Алексія, сімнадцятилітній князь Дмитрій (Донської) іде грабити Твер. Тверці побили грабіжників: грабіжницький похід Донського потерпів поразку. Твер не кориться Москві? Митрополит Алексій запросив до Москви на сповідь Тверського князя Михайла Александровича. І він прибув, і на Красній площі був схоплений: постановлено князя прибулого з Твері і його бояр тримати в Москві "под караулом", "держаша їх во істомленіі велице... князь гневашася же і жаловашеся наіпаче на митрополита" (Татіщев, т. 5, стор. 119), який "церковною хитрістю заманив у Москву на знущання". Прибулі в Москву сини ханські (Карач, Андор і Тютеша), заборонили москвинам умирати тверців і тверці пішли "восвоясі".

235. 1368 РІК. КНЯЗЬ ОЛЬГЕРД, МАЮЧИ ВІЙСЬКО СКЛАДЕНЕ З УКРАЇНЦІВ і литовців, оточив Москву: на ріці Тростні розбив Московське військо. Увійшовши у Москву, він узяв награбоване. Та не схотів на бідній землі залоги тримати — земля, яка не може прогодувати своїх людей, нікому не потрібна, і в цьому й

сила москвинів. Їхня земля їх не може прогодувати: учить їх брати зброю і йти чужі землі грабити, учить їх спритности, відваги, підступности, обману, віроломства. Є два виходи — москвини мають йти в багатий Новгород, у хлібородну Рязань на заробітки, покинувши Москву, щоб вона стала пустою, або вони, москвини, мають покликати молодь до війська і йти за здобиччю, і людей багатих, і землі багаті підкоряти Москві, і "Церков содействовала усилению Московского княжества...; охраняют богатства церкви и обезпечивать ей привилегии могла только сильная великокняжеская власть. С помощью митрополита Иван добился изгнания из Пскова тверских князей", ("Історія СРСР", стор. 155). Усі злочини здійснені князями Московії митрополитами освячували, щоб "охоронити церковні багатства" і привілеї митрополичого престолу.

236. У МОСКОВИТІЙ ЄРЕЙ, ЩОБ БАГАТИТИ І МАТИ ПРИВІЛЕГІЙ, плекають культ государя Московського. У Україні (Русі) єреї, боючись національного пробудження, яке може ослабити єрейські впливи на народ, проголошують біля амвонів прокляття спрямоване проти народних мудреців, які співають пісні, оповідають предківські звичаї.

"Слово Христолюбця" (рукопис 14 століття) виступає прямо проти "пісень мірських", значить пісні тієї не тільки були, а й було їх дуже багато, вони були сильно розповсюджені і так загальнолюблені, щоб треба було виступати проти них цілою силою всіляких фанатичних погроз", (Б. Лепкий, кн. 1, стор. 39). Погрози у церквах супроводжувалися словами "тріклятое язичество, бивает на укорізню Божиім празнікам і на досажденію Божиім церквам і самому Спасу нашему".

(Народні пісні — душа народу, його радощі і вболівання, його священні прагнення відстоювати

на рідній землі свою окремішність, своє хотіння мати щось рідне, справді рідне, а не привезене з чужини. Я вже казав, що слово “язик” значить “нація”, язичеський — національний. Попи постійно борються з проявами української національної свідомості. Вони вважають, що українські народні пісні, обряди, звичаї, свята шкодять “Божіім празнікам”, “Божіім церквам” і “самоу Спасу”. Бо люди, захоплюючись рідною духовністю, байдужіють до “Іоана Крестителя”, “Покрови”, “Сіона”, “Йордана”, “церковних ікон”. І попи через “таке “трикляте язичество” не можуть збагачуватися і примушені слухати образливі прислів’я. “Тікайте, кури, піп іде”, “піп скільки ступить, стільки злупить”, “кому мрець, а попові гроші в гаманець”, “школа не велика, що помер владика”, “доспівався піп до пустої церкви”, “у церкві обновився хрест, а на попові — ряса”).

237. КНЯЗЬ ОЛЬГЕРД ПИШЕ КО Н СТАНТИНОПОЛЬСЬКОМУ ПАТРІЯРХОВІ, що митрополит Алексій, який живе у Москві, заманив на сповідь Тверського князя Михайла, залякує і наказує йому підкоритися Москві. Москвини у князя Івана (у зятя Ольгердового) схопили матір і жінку (доньку Ольгердову).

Князь Ольгерд, бачачи, що київські попи заприязнені з московськими попами, бо ж мають спільного митрополита Алексія, пише Константинопольському патріярхові, що “Московський митрополит благословляє князя Московського на велике пролиття крови. Дай нам другого митрополита на Київ, щоб він очолив православля Смоленська, Твері, Носилі, Нижнього Новгороду”.

Не зацікавлений Константинопольський патріярх піднімати престиж Києва. І тому він на домагання князя Ольгерда призначає свого апокрисіяра (посла) Кипріяна митрополитом, але не Київським, а Литовським, Кипріян від

єпископів довідався, що митрополит Алексій жорстока людина. І написав патріярху, що “Алексій е така людина, яку ненавидять всі князі, крім Московського”, (Е. Голубинський, том 2, стор. 214).

238. 1378 РІК. АРХИМАНДРИТ СПАСЬКОГО (придворного) монастиря Мисаїл у Москві відомий, як Митяй, улюблений піп князя Димитрія (Донського). Митяй з щойно померлого митрополита Алексія зняв ризи, панагію, і сам одягнувся. Тримавши в руках жезл і печать, він сам себе проголосив митрополитом Київським і всея Русі. Знову питання — чому “Київський”? “Я — митрополит Київський, живу в Москві, мені підлеглий Київ і побожні християни всея Русі”.

(Москва знає, що вона історії немає, виросла, як головний пункт по збору данини для Орди. Щоб свій престиж підняти, вона хоче історію Києва собі приписати, Київ — мати городів України (Русі), “головний град святої Русі”. Москва звеличує себе тим, що митрополит, який зве себе “Київським і всея Русі” живе в Москві. Чому? “Да патаму, што Киев переехал в Маскву, тепер Масква — всея Русі галава”).

239. У СУЗДАЛІ ЖИВЕ ЄПИСКОП ДЕОНИСІЙ, киянин походження, а по-вірі грецько-православний. Він служить православію так чесно й віддано, що й про батьківську землю забув. Він гордиться, що у Константинополі його пошановано за те, що він за хутра і золото у патріярших купців купив — терновий вінець Ісуса Христа, кров з ребра Ісуса Христа, частину бича, яким жиди били Христа, хитон Христовий, аромати принесені Христові Марфою і Марією, кусень камішоки з ясел, в яких лежав Ісусик, жмут волосся з бороди Христової, частина ризи Діви Марії, частина нешитої ризи Христової. Візантія мала на своїх церковних складах досить таких святощів і ними успішно торгувала з єпископами Ук-

раїни (Русі) і Ростово-Суздальської Московитії.

Суздальський єпископ Деонисій, “посідаючи великі святощі”, був гордим. Він новому митрополиту Митяю сказав: “Я єпископ, а ти поп! Як можеш мене благословити!?” Митяй (читаємо про це в літописах) відповів: “Я руками сам здеру ризи з єпископа Деонисія!”

Деонисій, почувши, що ризи з нього будуть зідрані, поклав на вози хутра та інші дари для патріярха і хотів вирушити до Константинополя. Та був московськими агентами схоплений, зв’язаний і в Москву привезений, де його поставили “под караул”. Деонисій почав цілувати хреста, клястися, що не буде їхати до Константинополя і клятву скріплює тим, що залишає замість себе “под караулом Троїцького ігумена Сергія”. Лишивши “под караулом ігумена Сергія”, Деонисій таємно зник у напрямку Константинополя.

240. МИТРОПОЛИТ КИПРІЯН, ПОЧУВШИ, ЩО МИТРОПОЛИТ АЛЕКСІЙ ПОМЕР, приїхав з Києва в Москву. Чому? Рік тому помер князь Ольгерд, його сини Андрій, Димитрій, Константин, Володимир, Федір, Корибут, Скиригайло, Агайло, Свидригайло, Минигайло, Лугвень не стараються збагачувати престол митрополичий, дарів не дають, обмежують права архиєрейські.

(У Москві небажаного гостя — митрополита Кипріяна москвини зв’язали і він був “посаджений у в’язницю і потім зі всіма можливими безчестями випроваджений геть”, (Е. Голубинський, том 2, стор. 232).

Патріярх Макарій написав листа до Московського князя Димитрія (Донського), питаючи: “На яких підставах Москва не прийняла Кипріяна? І чому митрополичий престол доручений Митяю?” Вона (Візантія), ведучи антиукраїнську політику корисну для Москви, очевидно, була здивована, що москвини відважилися не прийня-

ти її посла (митрополита).

Князь Дмитрій (Донської) з боярами проваджає митрополита Митяя до ріки Ока, звідси він попливе Волгою до Орди. У ханській столиці Царицині отримає благословення, і поїде в Константинополь. Караван, який їде з Митяєм, очолює боярин (вихрещений татарин) Кочевін. З Митяєм їдуть архимандрити Іоан і Пімен, протопоп Александер, шість митрополичих бояр, два перекладачі і слуги-монахи.

241. ПЕРЕД КОНСТАНТИНОПОЛЕМ МИТЯЙ (ЛЮДИНА ДОБРОГО ЗДОРОВ'Я) НЕСПОДІВАННО ПОМЕР. І було його "ту погребоша". Група архимандрита Пімена почала бій з групою архимандрита Іоана. Іоан був зв'язаний, битий "кушаками", "посадиша его в верігі железніе", "возхотеша его ввергнути в море". Архимандрит, побачивши, що православні християни хочуть його зв'язаного викинути в море, закричав, що не хоче бути митрополитом всея Русі. І його було помилувано.

Архимандрит Пімен тримає в руках грамоту князя Дмитрія (Донського), яку він (Пімен) був витягнув з риз умираючого митрополита Митяя. У грамоті він вимазав ім'я Митяй і поставив ім'я Пімен. Патріярх Ніл у грамоті читає: "Посилаю архимандрита Пімена і молю та вдостойте його митрополитом всея Русі, бо лучшего не маю".

("Казади, що патріярхом Макарий?" "Щойно імператор Візантії патріярха Макарія прогнав і на патріярший престол посадив Ніла").

"Є у вас митрополит Кипріяні, наставлений патріярхом Филофем", — сказав патріярх Ніл і відмовився Пімена висвячувати. Пімен від імени князя Московського позичив в італійських купців сто десять пудів срібла, і з своїми браттями во Христі передав патріярхові Нілові. Ніл, побачивши біля престолу коштовні дари, сказав: "Не знаю, вірить лі послам

Російським, но совість наша чиста, і посвятив Пімена в Софійським храмі", (Карамзін, т. 5, стор. 37).

242. ПАТРІЯРХ НІЛ БАЧИВ, ЩО АРХИМАНДРИТ ПІМЕН ВСЕ ПОФАЛЬШУВАВ. Та за сто десять пудів срібла в Константинополі у святій Софії Пімена митрополитом всея Русі ознаменував і грамоту йому дав, у якій написано: "Смирени митрополіт Поімен Киевскій і Великої Русі", ("Акт Патріярший", Константинополь, 2, 8).

Є дослідники, які вважають, що патріярх Ніл Україну звав Великою Руссю, столицею якої є Київ. (Патріярхами запроваджені терміни "Мала Русь", "Велика Русь" мали умовне значення в церковній політиці, та вони будуть використані білими і червоними москвинами для плекання москвинської національної гордості. Наприклад, Ленін у статті "Про національну гордість великоросів" пише: "ми, великоруські робітники, сповнені почуття національної гордості", "хочемо гордої Великої Росії".

Облудний термін пропагований попами, Ленін освячує, говорячи про "економічне процвітання і швидкий розвиток Великої Росії".

(Єреї знають, що чим величніше вони славимуть Візантію, хрещення України (Русі), тим вони (єреї) більший матимуть престиж між побожними православними. І вони речуть, що дуже велику культуру моралі після хрещення утвердила Візантія в Україні (Русі).

Варварська Візантія після хрещення ширила деморалізацію Українського Народу, поборювала його національну свідомість, знеособлювала, дискримінувала. Переслідувала його мову й культуру, гнобила, принижувала душу, формувала зденационалізованого раба православія грецької церкви).

243. У ГРАДІ КОЛОМНА (перед Москвою) князь Дмитрій (Донської) у грудні 1381 році ув'язнив смиренного митрополита Пімена.

І вислав його на каторгу "в Костромскую Чухлому". А його слуг — "святителей", предал смертной казни". Патріярх Ніл пам'ятаючи, що Пімен йому обіцяв великі дари присилати, звернувся до Орди: Орда наказала Москві поводитися з Піменом благочинно. До Москви прибув митрополит Кипріяні.

Орда хана Батия, поділившись на малі орди, воює сама з собою, і в цю війну втягує й рабів-князів. По стороні хана Мамає стоїть князь Олег Рязанський і боярин Епифаній. По стороні хана Тохтамиша стоїть князь Дмитрій Московський (Донської). Біля Дону (на Куликовському полі) хан Мамай був розбитий. Зраділа Москва, прозвала Дмитрія Донским.

(Історики Московитії, плекаючи культ своїх царів і князів, говорять, що має "всесірно — історическое значеніє Куликовская битва"; у цих крилатих словах більше пропаганди, ніж перемоги над Ордою. (Відомо, що хан Тохтамиш після Куликовської битви довідався, що Москва приховує від нього велику данину, і прийшов грабити награване: 26 серпня 1382 року він увійшов у Москву і ограбив її).

244. ХАН ТОХТАМИШ НАБРАВШИ ДАНИНИ, пішов до Сараю. Князь Дмитрій Донської повернувся до Москви. І вигнав з Москви митрополита Кипріяна, сказавши, що митрополит більше думає про прибутки, ніж про державні справи Московитії. На митрополичий престол сів патріот Пімен. Московитія знала, що в Орді влада ханська вища влади митрополичої. Москвини цю мудру татарську політику наслідуючи, поставили віру Христову в підлеглість Москві. І тому для Москви християнська віра стала корисною — усе, що служить державним інтересам Москви, корисне. "Власть Княжеская первенствовала у нас в делах церковных!", (Карамзін, т. 5, стор. 37). (Не знав цар Володимир Хреститель, що його влада має "першенство у справах церков-

них". Сам підпорядкувався чужим церковним справам і свій народ підпорядкував: цим започаткував деморалізацію і гибель державних основ України-Русі).

Митрополит Кипріян вигнаний з Москви, прибув до Києва. У Київ приїхав з Константинополя киянин — митрополит Деонисій (єпископ Суздальський, що втік з Московитії). Є тепер три Київські митрополити — Пімен, Кипріян, Деонисій. На прохання Кипріяна

князь Володимир Олгердович (Київський) посадив до в'язниці митрополита Деонисія, і він у в'язниці помер.

245. ДИМИТРІЙ ДОНСКОЙ ГРАБУЄ СЕЛА РЯЗАНЩИНИ, хочє убити Олега (князя Рязанського) за те, що він ханові Тохтамишові сказав, що Москва приховує данину. "Військо Дмитрієве опустошило Рязань", (Карамзін, том 5, стор. 54).

Хан Тохтамиш, маючи підтримку від хана Тамерляна, розгромив хана Мамаю. Дмитрій Донской склав присягу вірності ханові Тохтамишові, данину йому привіз. І від нього в дарунок отримав татарське городище Тайдула. (Знаємо, що Тайдула почала зватися Тула, місто зброярів).

У Києві митрополит Кипріян у святій Софії дав наказ побожним православним молитися не тільки за патріярха, а й за імператора Візантії. Чому? Кипріян учив киян, що в Києві ще від Володимира Хрестителя устійнено, що "Грецьку церкву не можна мати, не признаючи над собою влади імператора Візантійського, влада імператора і патріярха об'єднані, і їх не можна розділяти".

(Україна (Русь) хрещення приймаючи, стала підлеглою не тільки патріярхові, а й імператорові Візантії: прибулі з Візантії митрополити у Києві молилися за імператора Візантії і його військо. Чуючи це, цар Ярослав Мудрий відчував себе морально залежним від імператора. Щоб звільнитися з

цього рабства, він призначив українця (русича) Іларіона митрополитом. Та візантієць вже в цей час так у Києві вкорінилися, що Іларіон був примушений свій престол віддати митрополитові, який поставлений Візантійським імператором і патріярхом).

246 1382 РІК. НА КИЇВЩИНІ ЗАЙМАВСЯ ГРАБІЖНИЦТВОМ БОЯРИН РАДІОН НЕСТОРОВИЧ. Маючи 1600 вояків, він служив кримським татарам, литовці ставилися до нього вороже. Як жорстокий татарський слуга, він був українцями зненавиджений, і тому пішов у Москву помагати князеві Дмитрію Донському служити ханові Тохтамишові.

Плем'я Жмудь (литовське) має високу національну мораль: не хоче (так казали його духовні провідники) "зраджувати батьківської совісті". Жмуди сказали князеві Ягайлові, що визнають його своїм князем тільки тоді, коли він залишиться вірним рідній литовській вірі, не буде підлеглим християнству. Ягайло прохання не задовольнив. І плем'я Жмудів ви знало князя Кейстута — гордого оборонця рідної литовської віри.

247. 1385. ПАТРІЯРХ НІЛЬ, РОЗГНІВАВШИСЬ, що митрополит Пімен у Москві зайняв місце митрополита Кипріяна (відданого "ромєя"), позбавив його митрополичого сану. Пімен зібрав великі скарги і в одязі купця їде до патріярха: хоче поновити висвячення. Митрополит Кипріян їде вслід за Піменом. Патріярх у Пімена дари забрав, але висвячення не поновив, престол Київський і всея Малої і Великої Русі передав Кипріянові.

Пімен має в мусульманському банку скарги. Боючись, що в Константинополі монахи його можуть задушити, він утік через Босфор до мусульман. І мусульманам сказав, що, коли вони його посадять на патріярший престол, він закликатиме християн коритися мусу-

льманському цареві так, як у Москві він закликав служити ханові мусульманинові.

248. 1386 РІК. Є В ПОЛЬЩІ ДЕРЖАВНОТВОРЧА ШЛЯХТА: так треба сказати, незалежно від того чи її хтось любить чи проклинає, знаючи її жорстокість. Щоб Польща пропала, треба, щоб знатні шляхтичі почали, маючи військові частини, самі з собою воювати. Ні, вони керуються законом дисципліни. У них журба — помер король, треба короля. Вони знають, що Єлисавета (донька померлого короля Казимира) — жінка мадярського короля Людовика. У Людовика немає синів. Є в нього молодша донька Ядвіга. Їй було сім років тоді, коли її заручено з австрійським принцом Вільгельмом. Тепер їй п'ятнадцять. Литва має князя Ягайла. Є погляд, що він душевно невірніважений. Ядвізі шляхтичі сказали, що для добра матері Польщі, їй треба одружитися з Ягайлом. Ягайло, ставши її мужем, приєднає Литву до Польщі. Щоб задум був успішніший, Ядвіга сказала: "Ягайле, хочеш мене мати, то починай литовців на католицьку віру навертати". Ягайло полюбивши дівичо-красну куніцю, хрещення здійснював безцеремонно. Стояла юрба литовців, і ксьонз, підійшовши, перехрестив їх і всіх назвав Павлами, іншу юрбу литовців назвав Петрами, іншу — Іванами. І так (звернімо увагу) — щойно в 1386 році Литва стала християнською. І це започаткує її деморалізацію і падіння. Литовці, маючи вроджений нахил до справедливості, не вмітимуть перетворити чужу віру у "гешефт", як це вміють робити магнати московські, польські, візантійські, латинські.

249. ЛИТОВЦІ, МАЮЧИ РІДНУ БАТЬКІВСЬКУ ВІРУ, володіли могутньою національною енергією — вони вигнали татар з України (Русі). Узяли Москву. Стали панами на Сході Європи. Литов-



ТВОРЦІ ФОНДУ
ПОШИРЕННЯ

Рідної Української Національної Віри

(Фонд ОСІДУ Рідної Віри - Основа, яка допомагає втілювати в Українське Життя Світогляд Рідної Української Національної Віри).

ЄДНІСТЬ І СИЛА НАРОДЖУЄТЬСЯ Спільними зусиллями

РУНТАТО СЛАВИН ЯВОРСЬКИЙ-50, О.НАЙДА-100,
С. ТАТАРИНІВ-100, ЛАДА ДУБ -100, ОЛЕГ ЛЕВ-
ШОНЮК-50, БОГДАН ТИМЧЕНКО-50, ПАЛАМАР-20,

РОДИНА РУНТАТА М.СИТНИКА-25, РОДИНА ЛА-
НОВИХ-20, РАВРО -10, БОГДАН ПІДГУРСЬКИЙ-
25, М.ЯВОРСЬКИЙ -10, ПОС. ГОРДІЄНКО-10,

С. ЛЯШЕНКО-7, Д.СЕРДЮК-6.68, РУНТАТО М.
ЛИСЕНКО-5, В. ЗАСАДНИЙ-5, С. ТАТАРИНІВ-20,
Б. ПІДГУРСЬКИЙ-30, О.ЛЕВШОНЮК-50, А.ЧУ -
БЕНКО-20, А.ПЕТРОНЧУК-25.35,

М.Б. ГАЙДА-25.35, В. МЕЛЬНИК-25.35, М.МИРО -
НЕНКО-25.35, В.Б. ПОПОВНЯК-10, П.МАТИЧАК -
5, І.ШЕЛЕСТУН-6, М.ШКВАРЧЕНКО-40, І.ШЕПЕЛЬ-
5,

В.ЧОРНИЙ-10, Д.ГОШОВАТЮК-20, А.КАРПЕНКО -
10, Б.ХАБЛЕНКО-7.50, РУНТАТО К.ТИМО -
ШЕНКО-3.75, Т.СЕЛІГОР -6.25, РУНТАТО СЛА-
ВИН ЯВОРСЬКИЙ -26,

П.ГРУШЕЦЬКИЙ -11.70, А.ЧИЖ-10, Г.ТРІСКА-10,
ГРИЦЮК -20, З.ТАРАН-15, Д.ХОДАН-15, В.ФЕДО-
РІВ-10, ДР.Р.ВИШНЯ-20, М.СТРОКАН-8, М.РУ -
ДИК-20, Г. ДЯЧЕНКО-30.

ОЛЕГ ЛЕВШОНЮК-20, АНТІН КОЦАН-50, ЯРОСЛАВ
СВИРИДЕНКО-50, ДОБРОЛЮБ ЦЮЦЮРА -50, ВА -
СИЛЬ І ПОЛЯНА БОРИС -30, ПАНАС ДІЛОВСЬ -
КИЙ-25, БОРИСЛАВ І ЛІДА ФЕНЬ-40, БАБИЧ -
50,

РУНТАТО БОГДАН СТАНОПРУД-100, РУНТАТО
Б.СВИРИДЕНКО-25, РУНТАТО М.ЛЮЗОВИЙ-25

(продовження буде).

Пожертви (Дари) на Фонд ОСІДУ РУНВіри (на будову Святині Матері України на Оріяні, на Видання брошур в українській і англійській мовах про Духовні Основи РУНВіри для Студентів, на покриття боргів Видання "Мага Віри" та Річні Членські вкладки посилаються, виписуючи Чеки чи Моні-Ордери на ім'я:

Runvira, Account No:4900367,

і посилаючи Листа на адресу:

Runvira,

P.O. BOX 1174 - WINNIPEG, MAN. CANADA R3C 2Y4

І на цю ж Адресу просимо писати Листи у справах присланих пожертв: можливо комусь через помилку не прислане Поквитування чи може не дана Відповідь у цій справі.

Є випадки, що Лист до нас посланий не був нами отриманий і є випадки, що Лист від нас посланий не був отриманий. Будемо вдячні за спільні вияснення тих чи інших недоліків у Праці, які навіть в найдосконалішій справі трапляються. Учимося всі самовдосконалюватися, самі свої помилки широким і спокійно виправляючи. Життя — Шлях Людського Самовдосконалення і Самопізнання.



ПОВІДОМЛЕННЯ

10.979 рік Дажбожий.

1. 21 жовтня Побратим Богдан Станопруд у Святині Дажбожій (в Гемільтоні, Онтаріо) після Священного Благословення, отримав право виконувати обов'язки проповідника-рунтата.

2. 21 жовтня Побратим Ор' Улицький у Святині Дажбожій (в Гемільтоні, Онтаріо) після Священного Благословення, отримав право виконувати обов'язки проповідника - рунтата.

1. На початку нового року, виповнюючи Податкові папери, додавайте до них і наші Поквитування. Ми усім Жертводавцям посилаємо офіційні Поквитування, ставлячи наш "текст екземпшен номер-0527002-39-14".

Примітка: номер 74119124, який нам був даний і який ми на початках ставили на Поквитуваннях, як виявилось, був неточний, і тому на основі листа написаного до нас 28 вересня 1978 року з Оттави, ми маємо правораніше видані Поквитування поновити, поставивши на них точний екземпшен номер.

2. В.І. Гайдайчук тому, що не вмів шанувати правила субординації і свавільно ставився до виконання обрядових повинностей, 27 жовтня утратив право бути рунтатом.



МАГА ВІРА

У неділю, 21 жовтня (10.979 року Дажбожого, 1979 го року Христового) відбулося урочисте Свято Внесення "Мага Віри" у Святиню Дажбожу. Адреса:

UKRAINIAN NATIVE FAITH CHURCH

21 Munn St., Hamilton, Ontario, Canada L8V 1K1

О 11 год. дня до Святині Дажбожій, яка була заповнена віруючими, ввійшов Учитель Лев Силенко. І всі віруючі вставанням привітали. Віруючі Святині Дажбожій визнають Його пророком Дажбожим. Чому? Бо Він (Лев Силенко) проповідує віру в Єдиного Господа Дажбога, і натхненний Дажбогом благовістить основи Української Теології, і написав "Мага Віру" (Святе Письмо -Українське Святе Слово Боже).

І достойні Віруючі Святині Дажбожій визнають Його (Лева Силенка) Найвищим Українським Авторитетом. Чому? Бо Він не є підлеглий духовним (релігійним) авторитетам біблійної Юдеї, Візантії, Ватикану та іншим Чужим теїстичним чи атеїстичним авторитетам. Справді такої Української Людини вже довгі століття не було в Україні-Русі.

Господь Дажбог (Правдивий Бог наш!) зглянувся на муки довготерпеливого великодушнього Українського Народу. І послав Йому рідного Пророка (Месію). Український Месія не стоїть на колінах перед авторитетами Ватикану, Візантії, Московитії та іншими чужими Авторитетами. І в цьому й є священна духовна сила Українського Пророка. І в цьому є Всесвітня Велич Української Духовної Самостійності. І достойні Українці, звеличуючи рідного Пророка, справді звеличують самі себе-звеличують вільно і щиро свою духовну вартість.

Часопис "Гомін України" (орган ОУН Степана Бандери) пише (21 листопада, 1979 р.), що "Християни вірять у Слово Боже, яке навіки-вічні живе у Святім Письмі", а "Силенкини відійшли від Христа, щоб прийти до "Учителя Лева Силенка", "Силенко себе пророком Дажбожим проголосив".

Є цьому Часописові така щира відповідь: Ісус Христос сам себе Сином Божим проголосив, і за це Він був у Юдеї на глум піднятий фарисеями і садукееями. І сьогодні частина християн визнають Христа Богом, а частина християн визнають, що Христос є Христосом (Помазаником Божим), а не Богом.

Християни вірять, що "Біблія"- це Слово Боже, і ніхто не має права за це їх зневажати. Заратустріяни вірять, що "Авести"-Слово Боже, маґаметани вірять, що "Коран"-Слово Боже, силенкини вірять, що "Мага Віра"-Слово

ський князь Ягайло, підпорядкувавши литовців законам римо-католицької віри, започаткує між литовцями чвари і падіння литовської сили.

(продовження буде).

Лев Силенко, "Мага Віра".



"І в Святині Дажбожій щиро і щиро вітаю Великодушну Пані Анну Ключко-Франко, дочку безсмертного Івана Франка-Славного Сина України-Русі", сказав Учитель Лев Силенко під час Свята Внесення Мага Віри у Святиню Дажбожу.

Боже - і їх також ніхто немає права за це зневажати.

"Мага Віра"-Українське Слово Боже. Українське Слово Боже таке божественне, як і Індуське, Японське, Юдейське, Християнське, Мусульманське Слово Боже. Той, хто вважає, що "Біблія" є Слово Боже, а "Веди", "Авести", "Коран", "Мага Віра" є слово диявольське є опанований духом диявольським, не залежно від того чи його груди обвішані греко-латинськими хрестами чи кремлівськими зірками.

Нерозсудливо проповідує ненависть до інакшевіруючих "Блаженний Андрей, митрополит Винніпегу і всієї Канади", вживаючи у своїм "Великопоснім посланні" такі зневажливі слова, як "прийшли поганські "дажбоги"", та інше, і цьому митрополитові ми в січневому числі "Самобутньої України" дамо блаженне пояснення.

Українці самі себе не роз'єднали: Українців вірою Христовою роз'єднали Візантія і Рим. Буде розумно, коли Українці Православля Грецької Віри і Українці Католицтва Латинської Віри не будуть самі собі доказувати, хто з них є більшим християнином- той, хто визнає святощі Ватикану чи той, хто визнає святощі Візантії. Від такого доказування не робиться краще на душі Матері України. Та й сам Ісус Христос, коли б почув, що Українці сваряться між собою, який чужий пан краший (Візантієць чи Латинянин), то сказав би: ви стомилися дрібничковими церковними суперечками і забули про гідність і про моральні основи моєї (Христової) віри.

Релігійна (християнська) взаємненависть між Українцями культивується тому, що Українці ще не мають інтелігенції Української в цілісному розумінні цих слів, а мають інтелігенцію виховану на Православ'ї Грецької Віри, на Католицтві Латинської Віри та на ідеології Московського комунізму, і тому й дії такої духовно-кволої інтелігенції по-формі Рідні, а по-змісті-Чужі. І доказувати, що Чуже вже в Українців стало Рідним, вже ввійшло в традиції народу, значить оцерковнювати духовне рабство.

«У серці відчуває блаженство той, хто має блаженне розуміння віри. У блаженному розумінні віри освячується терпеливе ставлення до інакшевіруючих. Ніколи не можна ніяке віровизнання ображати, переслідувати» *Мага Віра*

Християни, які чесно ставляться до науки Христової, не будуть нас, силенкиян, зневажати. Названі безбожниками, поганам ми, силенкиани, будемо тільки тими псевдохристиянами, які під покришкою віри Христової ширять між Українцями релігійну нетерпимість, свою малу духовну культуру демонструючи. Вибачаймо таким братам, бо вони вірають у Христа, не поважаючи науки Христової.

Сини і Дочки України-Русі, радуймося! Господь Дажбог Єдиний і Всюдисущий зглянувся на наші довгі терпіння і послав нам рідного Пророка, щоб вивів нас з Дому Неволі.

У Святині Дажбожій підходили до Святилища Достойні Рунтато Мирослав Ситник, (Онтаріо), Рунтато Мирослав Лозовий (Нью Йорк), Рунтато Боголюб Свириденко (Каннектикат), Рунтато Славин Яворський (Онтаріо), Рунтато Мирослав Лисенко (Іллінойс), і цілували "Мага Віру"-Українське Святе Письмо.

Віруючі у Святині Дажбожій з сльозами радості цілували рідне Святе Письмо. Голова Правління Станиці ім. Лесі Українки (Торонто) Побратим Добролюб Цюцю - ра (ми знаємо, що Він у "язниці польській сидів разом з Степаном Бандерою), цілуючи "Мага Віру", сльозу зронив з радості, що й Українці обласкані Богом, вже мають рідне Слово Боже.

На святі внесення "Мага Віри" у Святиню Дажбожу були й віруючі прибулі з Квебеку, Альберти, Нью Йорку, Каннектикату та інших провінцій Канади і США. І були прислані вітальні Листи з Англії, Австралії, Німеччини.

Студент Ярослав Свириденко від імени присутньої студентської молоді виступив (після святкового обіду) з натхненною промовою. Висловив запевнення що студентська молодь, маючи науку Учителя Лева Силенка, відроджує почуття національної гідності і самовдосконалює себе рідною духовністю, утвердженою в "Мага Вірі".

У мистецькій Частині виступив студент Володимир Улицький, Побратим Богдан Борис, Проповідник-Рунтато Орь Улицький зворушливо проспівав декілька древніх українських народніх пісень. І створювалося переконання: якою багатого, піднесеною і життєстверджуючою стає Українська Людина тоді, коли над її душею не тяжать норми чужих богорозумінь і ритуалів.



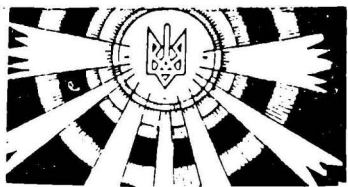
"Дажбоже Всещедрий і Світлий, Тобі наші Ум і Серця, Твої володіння всесвітні, не мають початку й кінця! Дажбоже, прости нам минуле-прости необачним очам, Які Твоє ім'я ганьбили, молилися зайшлим богам. Дажбоже Всерідний і Славний, ми вірні внуки Твої, Живем, щоб жила Рідна Віра на нашій Священній землі!" (з Святинної Пісні).



"Ми не будемо просити спасіння у священних синів Чужини. Горе наше і наше терпіння, не розділять із нами вони. Ми не будемо чадити в кадили вір чужих і чужого добра, щоб служити в ярмі чужій силі і просити свого сугаря. Ми не гості планети Земної, ми достойні її трударі, маєм розум Вітчизни святої, свій Закон і свої Вістари!" (з Святинної Пісні).



У хвилини Священнодійного Внесення "МАГА ВІРИ" в Святиню Дажбожу. І знаменна подія ця врочисто стверджує прихід нової світлої епохи в історії відродження Незалежної Духовости України-Русі.



ЧЕСТЬ І ШАНА

Ми, Світова Родина Українців Рідної Української Національної Віри, живемо, як Брати і Сестри. І всі особливо боляче відчуваємо Відхід рідної людини у Царство Духа Предків.

16 вересня 10.979 року Дажбожого перестало битися добре серце нашої достойної Посестри Діани Го-

старалася бути корисною для Народу. Була відомою діячкою Союзу Українок у Сан Павло (Бразилія), при Правлінні виконувала обов'язки Скарбника. Отримувала від Союзу Українок вислови вдячності і пошани.

Прибувши до США, жила з чоловіком і дітьми в Чикаго. Відчувши недугу, вона з чоловіком переїхала на постійне життя до Каліфорнії. Її життєпис-багата тема для написання книги про Українку, яка в Україні боролася за право бути вірною дочкою народу.

Маючи 67 років, Посестра Діана тяжко захворіла. І відчуваючи свій Відхід, Вона заповіла, що хоча бути похована "на лоні рідних Родоначальників-Тата Ося і Мами Лель". І повторяла: "Та ж не поховайте



"Хто народився, той не вмирає. У Царство духа Предків, відійшовши, живе в Єстві рідного народу".

мули - вірної подруги життя Побратима Святослава Гомули. З листів отриманих від Побратима Святослава бачимо, що Посестра Діана була особливо милою дружи-



мене на лоні Авраама, Ісаака, Рахелі, бо ж чужою там чутимуся".

І була Посестра Діана похована в Чикаго 20 вересня: Обряд Поховання величаво здійснив Рунтато Мирослав Ситник-Дворниченко у співдії з Рунтатом



І хліб, і вар кладуть в домовину, в далеку Дорогу, Рідну проваджаючи.

ною і ніжною матирею. І тому муж, діти і внуки з великим болем в душі відчували Її Відхід.

Діана широко душею вірила в Дажбога, визнавала духовну науку Учителя Лева Силенка. Вона жила переконанням, що по-природі все рідне (Україна і Її поля, ріки й історія) були Її святощами. Вона завжди



І прощальну пелюстку поклала внучка Єлисавета, з любовою бабусею, прощаючись.

Мирославом Лисенком.

Вічна Пам'ять, Честь і Шана Їй!

Дорогому Побратимові Святославу Гомулі, дітям і внукам Посестри Діани висловлюємо найщиріші Співчуття з вірою в Дажбога!

ПИТАННЯ І ВІДПОВІДІ

(3 "Мага Віри")

ПИТАННЯ: "Ваш Учитель Лев Силенко не вірить, що во Вифлиемі Бог народився, Спаситель, значить - безбожник". Учителю, що братові-чужовірові відповісти?

ВІДПОВІДЬ: Якщо "Бог народився", значить перед народженням Його не було. Якщо Бог "во Вифлиемі вочлотився", значить Він перестав бути Богом. Якщо Він був Богом і людиною одночасно (Боголюдиною), то тоді Він страждав не як Бог, а як людина. Бог - Дух безтілесний, Бог не страждає. Якщо Ісус страждав, як людина, то Він не може так, як Бог спасати людей. Ісус, як Пророк і Реформатор віри Мойсеевої, милостивий і великий син народу Ізраєлевого.

ПИТАННЯ: Чи справді Ісус народився у грудні? Чи в Ісуса були рідні брати?

ВІДПОВІДЬ: П'ять тисяч років тому наші Прародителі святкували Різдво нового Сонця. Римляни у грудні мали веселописні "сатурналії" - різдво Сатурна (Бога-Сонця). Щоб християн відхилити від свята Різдва Сатурна, архітекти християнізму у дні Різдва Сатурна, почали відзначати дні Різдва Христового. У "Євангеліях" не написано, в якому місяці був народжений Ісус.

Маттей (13, 54-55) ясно пише, що Ісусова "мати зветься Марія, а брати Його Яків, Йосій, Симон, Юда". Ісус був найстаршим братом, "Він був первородним між многими братами", (До Римлян, 8, 29); Ісусові брати не визнавали науки Ісусової, Тобто, "Брати Його не вірували в Нього", (Іван, 7, 5).

"Євангелії" писані були грецькою мовою. У грецькій мові слово "адельфос" уживається тільки у значенні фізичного (тілесного) брата, а слово "анефіос" - тільки у значенні "кузин".

У "Євангеліях" точно визначено, що Яків, Йосиф, Симон і Юда були Ісусовими "адельфосами", а не "анефіосами". Ісус знав, що Його рідні (тілесні) брати глушливо ставляться до його науки і коли йому сказали, що мати і брати "стоять на дворі" (Матей, 12, 47), то Він (Ісус), про-

вом, ні ділом не зневажаємо тих наших братів, які вірять, що "Во Вифлиемі поміж бидляти спочив на сніні Бог необнятий, Марія Діва сина леліє, Йосип старенький пелену іріє". І тих наших братів, які вірять, що "Нова радість стала, яка небувала. Довгожданна зірка волі в Жовтні засіяла. Де цар був зажився, з панством вкоринився, там з золотою простою Ленін повився".

З цих колядок рідних за мовою і чужих за змістом ми бачимо, що Українці славлять духовні вартості Юдеї, Візантії, Риму, Московитії. Ми Українці правдивої Української Віри, ставши духовно незалежними людьми, маємо колядки рідні мовою і рідні змістом, і славимо духовні вартості України-Русі.

У свята Різдва Світла Дажбожого усі, як одна достойна родина, сідаємо до Святкового Столу з любов'ю до Української Людини, не зважаючи на те, яку вона релігійну свідомість має: хіба можна гніватися на тих, які



Учитель Лев Силенко



стяг руку на учеників своїх і сказав: "Ось мати моя й брати мої!" Він учнів своїх любив більше, як рідних братів.

Частина християн вірить, що Ісус - це Бог, а частина християн вірить, що Ісус - це Христос (тобто, Помазанник). Усі на світі віри і віруючі повинні бути однаково респектовані. Тільки там є людяність, де є толерантне ставлення віри до віри.

були силою вогню і меча наведені на грецьку ортодоксію чи на московський комунізм, і навчені ці чужі духовності вважати рідною традицією.

Сідаймо до Святкового Столу з любов'ю до Синів і Дочок України, які життя віддали за волю Вітчизни і які сьогодні мучаться в концтаборах Московської імперії. Усіх їх кличмо на Святу Вечерю. І кличмо на Святу Вечерю Тата Оря і Маму Лель - світлик Родоначальників наших, І кличмо дітей, які померли з голоду організованого москвинськими вторжниками в Україні.

З миром в душі, з любов'ю до Родичів, з вірою в Дажбога ми, Українці Української Віри, вродисто святкуємо Різдво Світла Дажбожого. Слава Дажбожій Україні!

Рада Головного Столу
Об'єднання Синів і Дочок України Рідної Української
Національної Віри.
США - Канада, Грудень, 10.979 рік Дажбожий.

Що таке РУНВіра (Рідна Українська Національ - на Віра) проявлена в Науці Учителя Лева Силенка? Які в рідновірів обряди? Яке в них розуміння Єдиного Бога? Які в них погляди на рідну історію правду, мораль, мудрість? І які в них Святощі, молитви, обряди, закони, заповіді, світорозуміння? Таких і подібних питань у Вас багато. На всі ці питання матимете відповіді, отримавши від нас такі книжки:



1. Мудрість Української Правди.
2. Що повинен Знати Українець?
3. "Мага Врата" (Лев Силенко).
4. Закони Правильного Життя.
5. Перевтілення.
6. Створення Нового "Я" (Лев Силенко).
7. Діти і Родичі.
8. Світ і Його Таїни.
9. Совість Історичної Науки.
10. Чужі і Рідні Імена. Де ти, наша знать?
11. Діаманти з Храму Світової Історії. (Заряустра, Бог і Біблія. Будда, Бог і Євангелії).
12. Так Говорить Учитель Лев Силенко. (про Біблію).
13. Сотворення Світу (Книга Івана Франка)
14. Закони Життя - Рідна Віра.

ЗАКАЖИТЕ 3 ЛИСТІВ ДО ВИДАВНИЦТВА:

"Прошу прислати 14 книжок, назви яких перераховані в "Самобутній Україні". Знаю, що папір, фарба, друк, праця, асекурована поштова пересилка тепер дорого коштують. Отже, прошу прийняти мій внесок 20 доларів) на Розбудову Вашого Видавництва. Жду посилки з книгами." (3 листів)



RUNVIRA

САМОВУТНЯ Україна

„Samobutnia Ukraina“.

A Ukrainian Monthly Magazine.

FOUNDED 1966

P.O. BOX 1174 - WINNIPEG, MAN. CANADA R3C 2Y4

ORIANA, P.O. BOX 147, SPRING GLEN, N.Y., 12483, USA.

Society of the Ukrainian Native Faith

LEV SYLENKO,

Founder and Spiritual Leader



Читає пише:

"Посилаю пожертву (п'ять доларів), цілий рік шлю мені Ваш цінний Часопис. Читаю сам і даю читати сусідам."

Часопис посилаємо кожному, хто повідомляє, що хоче бути нашим Читачем, і щиро дякуємо за пожертви.

Наша Адреса:

"SAMOBUTNIA UKRAINA",

P.O. BOX 3592, STN. "C",

HAMILTON, ONT., CANADA L8N 7M9

Адреси наших представництв:

Box 57, P.O. Station "E",
Montreal, Quebec, Canada, H2T 3A5

Runvira, 116 St. Marks Pl.
New York, N.Y., 10009, USA.

P.O. Box 651, Edmonton,
Alta., T5J 2K8, Canada.

124 W. Granada St., Phoenix,
Arizona, 85003, USA

P.O. Box 49585, Berrington Stn.
Los Angeles, CA., 90049, USA

1234 N. Kedzie Ave.,
Chicago, Ill 60651, USA

P.O. Box 4365, St. E.
Ottawa, Ont., K1S 5B4, Canada

1811-10 Ave. S., Minneapolis,
Minn., 55404, USA

Box 745, P.O. Fonthill, Ont
L0S 1E0, Canada

15338 Lamb St., Fort Lupton,
Colorado, 80621, USA

40 Highfield Rd., Bolton, Lancs
BL1 - 6EL, Great Britain

P.O. Box 111, Manuka, A.C.T.,
Canberra, 2603, Australia.

P.O. Box 932 Stn "F",
Toronto, Ont., M4Y 2N9, Canada

P.O. Box 141, Sunnybank,
Brisbane, QLD., Australia, 4109

Дорогі Читачі!

Просимо повідомляти нас, коли те чи інше число "Самобутньої України" Вам пошта не доручила, щоб ви могли Вам прислати повторно, дякуватимемо за співпрацю!

